

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Δουσιτάμενον υπό του Έκτακτου της Παιδείας ως το κατ' Εξοχήν παιδαγωγικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀλλήτε περιέρχον εις την χώραν ἡμῶν ὑπερλίτως, καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ὑγιεινῶν καὶ χρησιμωτάτων εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ.
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταίαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΝΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις.
Ὅδος Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσασθηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τομ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Φεβρουαρίου 1896

Ἔτος 16^{ον}. — Ἀριθ 6

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 33)

Τὴ νύκτιν τὴν εἰς ἄνθρωπον ὀμιλοῦντα μὲ τὴν πεποιθήσιν· εἰς ἄνθρωπον πλασμένον οὕτω, ὥστε ὄρω μεγαλύτερα ἢ το ἡ καταδρομὴ τῆς τύχης, τὸσον ἰσχυροτέρα ἀνεδακνύετο ἡ σιδηρὰ του ψυχῆ;

Ἡ κυρία Κασκαμπέλ, οἱ δύο τῆς υἱοὶ καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἐπεκρότησαν ἐκθύμως τὴν ἰδέαν τοῦ πατρός.

— Μπράβο! Μπράβο! ἀνέκραξεν ἡ Ναπολέαινα.

— Μπίσι! Μπίσι! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέκος, μὴ εὐρίσκων ἄλλας λέξεις διὰ νὰ ἐκράσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν του.

— Πέ μου, πατέρα, ἤρώτησεν ἡ Ναπολέαινα· τώρα ποῦ θὰ περάσωμεν ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν, θὰ ἰδοῦμεν καὶ τὸν αὐτοκράτορα;

— Βεβαίως, ἂν ἡ Α. Α. Μεγαλειότης εὐδοκῆσῃ νὰ τιμῆσῃ καμμίαν μας παράστασιν.

— Ὡστε θὰ παραστήσωμεν ἐνώπιόν του;

— Φθάνει νὰ θέλῃ.

— Ὡ, πῶς ἤθελα νὰ τον φιλήσω καὶ εἰς τὰ δύο μάγουλα.

— Ἄς εἶνε καὶ εἰς τὸ ἓνα τώρα. Ἀλλὰ θὰ σου συστήσω νὰ προσέξῃς καλά, ὅταν θὰ τον φιλήσῃς, νὰ μὴ του πετάξῃς τὸ στέμμα του!

Ὡς πρὸς τὸν Μακρολέλεκαν, μόνον που δὲν ἔκλαιγε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξένει ἐν τῷσιν μεγάλαις περὶ τῆς καὶ ἐπιδητικῶν σχεδίων.

Οὕτω κατὰ τὸ ἀπορρισθὲν δρομολόγιον, ἡ Εὐδραμὸς Οἰκία θὰ ἐπέστρεφε διὰ τῆς Καλιφορνίας, τοῦ Ὁρέγου καὶ τῆς Οὐασινγκτόνως μέχρι τῶν ἀγγλοαμερικανικῶν συνόρων. Τὰ χημάκια, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο εἰς τὸ Ὀυλάκιον τοῦ Κασκαμπέλ, δὲν ὑπερέβαινον τὰ πενήτηντα δολλάρια. Τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰ καθημερινὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου· διὰ

τοῦτο ἀπεφασίσθη ὅπως ὁ θίασος διδῆ καθ' ὅδον παραστάσεις εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ χωρία. Αἱ μακρὰ ὅπως οὖν αὐτὰ σταθμεύσεις δὲν θὰ ἐπεβράδυνον τὸ ταξίδιον, ἀφ' οὗ οὕτως ἢ ἄλλως ἔπρεπε νὰ περιμένουν νὰ παγώσῃ ὁ Βερίγγιος κορμὸς διὰ νὰ τὸν διέλθουν, καὶ τοῦτο δὲν θὰ συνέβαινε πρὸ τῶν ἐπτά ἢ ὀκτὼ μηνῶν. Βεβαίως δὲν θὰ εἰσέπραττον πολλὰ χημάκια εἰς τὴν Ἀλάσκαν, παρὰ τῶν νομάδων ἰνδικῶν φυλῶν. Ἀλλὰ μέχρι τῶν δυτικῶν συνόρων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ νέου κόσμου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἐπισκεφθῆ ἀκόμη ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ, δὲν ὄπῃρχεν ἀμφιβολία ὅτι τὸ κοινὸν θὰ ἔσπευδε νὰ τὴν δεχθῆ ἐπαξίως τῆς φήμης τῆς.

Ἐπειτα ἤρχετο ἡ ἀγγλικὴ Κολομβία. Ἄν καὶ αἱ πόλεις ἐδῶ εἶνε πολλαὶ καὶ πολυάνθρωποι, ὁ Κασκαμπέλ δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ δώσῃ καμμίαν παράστασιν — διὰ λόγον εὐνόητον. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀσιατικὴν Σιδηρίαν ἐπίσης μὲ τὰς ἀπεράντους τῆς στέππας καὶ μὲ τοὺς ἡμιαγρίους τῆς Σαμογέδας, δὲν εἶχον νὰ ἐλπίζουν τίποτε. Ὅ,τι θὰ ἔκριναν πλεόν εἰς τὴν Ρωσσίαν, μὲ τὰς τῶσας τῆς ἐμπορικῆς πανηγύρεως.

Ἀφ' οὗ δὲ ἀπεφασίσθησαν, ὁ Κασκαμπέλ ἐκήρυξεν ὅτι θὰνεχώρουν τὴν ἐπομένην ἄμ τῇ αὐτῇ.

Ἦδη ἐπρόκειτο νὰ δευπνήσουν. Ἡ Κορνηλία κατεγίγνετο εἰς τὴν προπαρασκευὴν τοῦ φαγητοῦ μὲ τὴν συνήθη τῆς σπουδῆν, βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ Μακρολέλεκα.

« Ὁ Γιάννης εἶρε τὸν χάρτην τῆς Βορείου Ἀμερικῆς »
(Σελ. 34 στήλ 6'.)

— Περιήμη αὐτὴ ἡ ἰδέα τοῦ Κυρίου Κασκαμπέλ, τῷ εἶπεν ἐν ᾧ ἐτηγάνισαν.

— Ὡ, ναί, κυρία· περιήμη! καθὼς δὲ ὅλες ὁσες γεννᾷ τὸ κεφάλι του.

— Ἐπειτα, κατὰ τὸ δρόμον που θὰ πάρουμε, ὅτε θάλασσα θὰ περάσουμε, οὐτε νευριάσεις θὰ φοβηθοῦμε.

— Φθάνει νὰ μὴν βροῦμε κανένα μελεζ' ἐκεῖνον τὸν Πορμὸ!

— Ἄ, Μακρολέλεκα! Μὴν κακομελετᾷς!

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἀλέκος ἐξετέλει ἄλλα τὰ τινα ἐπικίνονα, τὰ ὁποῖα κατέβελγον τὸν πατέρα του· ἐν ᾧ ἡ Ναπολέαινα ἐχόρευεν ἐπιχαρίτως.

Ἐξάρνα ὁ Ἀλέκος ἀνέκραξε:

« Δὲν ἐρωτήσαμεν ὁμῶς καὶ τὰ ζῶα.

τι λέγουν για τὸ μεγάλο αὐτὸ ταξίδι !
Καί τρέφας πηλαίον τοῦ Βερμούτ :
« Ἐ, οὐ φαίνεται πολὺ ἕνα τ ῥ ὶ τ
τρίων χιλιάδων λευγῶν ; »
Εἶτα ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Μονομά-
χον :

« Ἐ, γέρω μου! βαστοῦνε τὰ κότσια; »
Οἱ δύο ἵπποι ἐχρεμάτισαν συγχρόνως
εἰς ἀπάντησιν, ὀχι βεβαίως ἀρνητικῆν.

Κατόπιν στραφείς πρὸς τοὺς κύνας :
« Καί σὺ Βράγγα, καὶ σὺ Μαρέγγο,
τί ἰδέαν ἔχετε γιὰ ἅλ' αὐτὰ ; »

Οἱ κύνες ἀπήντησαν διὰ φαιδρῶν
γαυγίσματος καὶ διὰ ζωηρῶν πηδημά-
των. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ἦσαν
πρόθυμοι νὰ κάμουν τὸν γύρον τοῦ
κόσμου εἰς ἓν νεῦμα τοῦ κυρίου των !

Τώρα ἐπρεπε νὰ εἶπῃ τὴν γνώμην
τοῦ καὶ ὁ πῆθκος.

« Ἐλα ἔδω! Τζῶν Μπούλ, ἀνέκραξεν
ὁ Ἀλέκος. Τί ὕψος κακομοιριασμένο
εἶνε αὐτό; Θὰ ἰδῆς κόσμο, παιδί μου!
Καὶ ἂν κρυώσης, θὰ σου φορέσουμε μίαν
εὐμορφη ζακέτα. Ποῦ εἶνε οἱ γριμά-
τσες σου; Βεβαίως δὲν θὰ τῆς ἐξέχασες
τῆς γριμάτσες σου! ἔ; »

« Ὀχι! ὁ Τζῶν Μπούλ δὲν τας ἐξέχασε
διδού! καὶ ἔκαμε τόσῳ κομικοῦς μορ-
φασμοῦς, ὥστε ἐκίνησε τὴν γενικὴν
ἰλαρότητα.

Ἦπελειπετο ἀκόμη ὁ παραγάλος.
Ὁ Ἀλέκος τὸν ἐβγάλεν ἀπὸ τὸ
κλωβίον τοῦ.

« Πέ μας λοιπόν, Ζόκο, θὰ κάμωμεν
καλὸ ταξίδι; Δὲν μου μιλάς; Ἐβου-
δάθηκας; Ἡ μήπως δὲν εἶσαι εὐχαρι-
στημένος; »

Ὁ Ζόκος τότε ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ βά-
θους τοῦ λάρυγγός του ὀλόκληρον σει-
ρὰν ἐνάρθρων ἠχῶν μὲ πολλὰ ρ, πολὺ
ζωηρῶς προφερόμενα.

« Μπράβο! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέκος ὁ
Ζόκος εἶνε εὐχαριστημένος. Ὁ Ζόκος
ἐπιδοκιμάζει... Ὁ Ζόκος λέγει ναί!

Καὶ πλήρης χαρῆς καὶ ἐνθουσιασμοῦ
ὁ μικρὸς, μὲ τὰς χεῖρας κάτω καὶ τοὺς
πόδας ὀψηλά, ἐξέτελεσε σειρὰν κυβιστη-
μάτων, τὰ ὅποια ἔτυχον θερμετάτων
ἐπαίνων ἐκ μέρους τοῦ πατρός.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπαρουσιάσθη ἡ
Κορυθία.

« Ὅριστε εἰς τὸ τραπέζι! » εἶπεν.

Μετ' ὀλίγον ὀλοὶ ἐκάθηντο εἰς τὴν
τραπέζαριαν, ὅπου τὸ δειπνον κατε-
βροχθίσθη μέχρι τελευταίου ψυχίου.

Ἐφαίνετο ὅτι εἶχον λησμονηθῆ τὰ
πάντα, ὅταν ὁ Μακρολέλεκας ἐπανεφερε
τὴν συνδιάλεξιν ἐπὶ τοῦ περιφήμου χρη-
ματοκιβωτίου, εἰπών :

— Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ κατερ-
γάριδες ἐκείνοι θὰ τὴν πάθουν.

— Γιατί; ἠρώτησεν ὁ Γιάννης.

— Γιατί ἄφ' οὐ δὲν ζεῦρουν τὴν λέ-
ξιν, πῶς θάνοϊξουν τὸ χρηματοκιβώτιον;
— Ναί, ναί, καὶ νὰ ἰδῆς που θὰ μάς το

φέρουν ὀπίσω!... ἀπήντησεν ὁ Κασκαμ-
πέλ γελῶν μὲ τὴν καρδίαν του.

Καὶ ὁ παράδοξος αὐτὸς ἄνθρωπος,
ὄλωρ ἀφωσιωμένος εἰς τὸ νέον του σφέ-
διον, εἶχεν ἤδη λησμονησῆ καὶ τὴν
κλοπὴν καὶ τοὺς κλέπτας !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.
ΚΑΘ' ΟΔΟΝ

Οἱ Κασκαμπέλ ἐπιστρέφουν εἰς Εὐ-
ρώπην, ἀλλ' ἀκολουθοῦντες δρομολό-
γιον παράδοξον, μὴ κενῶς παραδεδο-
μένον καὶ τὸ ὅποτον δὲν οὐσιαστικῶς
εἰς ταξιδιωτάς, οἱ ὅποιοι βιάζονται...

Ἡ ἀναχώρησις ἐγένετο τὴν πρωΐαν
τῆς 2 Μαρτίου. Ἀμα τῆ αὐγῇ ὁ Βερ-
μούτ καὶ ὁ Μονομάχος ἐξεύχθησαν εἰς
τὴν Εὐδρομοῦ Οἰκίαν Ἡκυρία
Κασκαμπέλ καὶ ἡ Ναπολέαινα ἐκάθη-
σαν μέσα, ἐνθ' ὁ σύζυγός τῆς καὶ οἱ
δύο τῆς υἱοὶ παρηκολούθησαν πεζοί, ὁ δὲ
Μακρολέλεκας ὠδήγηε τοὺς ἵππους.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὄρατος. Ἡ ἀνοιξιὶς
ἐπλήρου μὲ χυμοὺς τοὺς νέους βλα-
στούς τῶν δένδρων τὰ πτηνὰ ἐφαλ-
λον ὑπὸ τὰ φαιθαλῆ φυλλώματα καὶ
μεταξὺ τῶν ἀφθόνων δρυῶν καὶ τῶν
πιτύων, ἔθαλλον νανοειδεῖς κασταναίαι
καὶ μηλιάς τινὲς ἐξ ἐκείνων μὲ τὰ μήλα
τῶν ὀπίων, γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα
μαζαν (μαζες, κατασκευάζεται ὁ ἰν-
δικὸς μηλίτης.

Ὁ Γιάννης, ἔτι καὶ προσέχων διαρ-
κῶς εἰς τὸ ὄρισθὲν δρομολόγιον, ἡ ἀ-
κριβὴς τήρησις τοῦ ὁποίου εἰς αὐτὸν
εἶχεν ἀνατεθῆ, δὲν ἐλησμόνη ἐν τούτοις
ὅτι εἶχε καὶ ἄλλην ἐιδικωτέραν ἀπο-
στολὴν. Ἀλλως τε ὁ Μαρέγγος δὲν
θὰ τὸν ἄφινε νὰ το λησμονησῇ ποτέ.
Καλοὶ κυνῆγοι καὶ καλοὶ σκύλοι εἶνε
γεννημένοι διὰ νὰ συνεννοῶνται οὐδέποτε
δὲ συνεννοοῦνται καλλίτερα παρὰ ὅπου
τὸ θῆραμα ἀφθονεῖ, ὅπως ἐδῶ. Ἡ κυ-
ρία Κασκαμπέλ πάντοτε εἶχε νὰ μαγει-
ρεῖσιν κανένα λαγὼν, καμμίαν κέρδικαν,
κανένα ἄγριον τεῖνον ἢ κανέν ζεύγος
ὀρνύγων ὀρεινῶν μὲ τὴν κομψὴν λορίαν,
τῶν ὀπίων ἢ εὐώδης σαρξὶ ἀποτελεῖ
ἐξαιρετικὸν ἕδεσμα. Μέχρι τοῦ Βεριγ-
γείου πορθμοῦ, ἐὰν ἡ θῆρα θὰ ἦτο τόσον
ἀφθονος καὶ εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἀλά-
σκας, ἡ οικογένεια δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκην
μεγάλης δαπάνης διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ
τὴν καθήμερὴν τῆς τροφῆν. Καὶ πε-
ραιτέρω, ἐπὶ τῆς ἀσιατικῆς ἠπειροῦ, θὰ
ἦτο ἄρα γε ὀλιγώτερον τυχερὰ; Θὰ το
ἐβλεπον, ὅταν ἡ Εὐδρομοῦ Οἰ-
κία θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὰς ἀπεράντους
στέππας τῆς χώρας τῶν Τσουξῆ.

Ἐν τούτοις τὰ πάντα ἔβαινον κατ'
ἐὐχῆν. Ὁ Κασκαμπέλ ἤξευρε νὰ ἐπω-
φεληταί πάσης εὐνοικίης εὐκαιρίας.
Ἐπροχώρουν μὲ δὴν ταχύτητα τοῖς
ἐπέτρεπον οἱ ἵπποι, ἀκολουθοῦντες
ὁδοῦς, τὰς ὁποίας αἱ θεριναὶ βροχαὶ θὰ

καθίστων μετὰ τινὰς μῆνας ἀβάτους.
Διέτρεχον οὕτως κατὰ μέσον ὄρον ἐπτά
ἢ ὀκτὼ λευγὰς τὸ ἡμερονύκτιον, μ' ἓνα
μικρὸν σταθμὸν τὸ μεσημέρι διὰ τὸ
γεῦμα καὶ μ' ἓνα μεγαλύτερον, ἐξ
ὠρῶν, διὰ τὸν ὕπνον τῆς νυκτός. Ἡ
χώρα δὲν ἦτο ἔρημος, ὡς ἠδύνατό τις
νὰ ὑποθέσῃ. Ἐἶδη αἱ ἀγροτικαὶ ἐργα-
σίαι εἶχον συναθροίσῃ τοὺς καλλιερ-
γητάς, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ εὐφορον
ἐκείνο ἕδαφος παρέχει ἀνέσεις, ἐπι-
φθόνους δι' οἰονδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ
κόσμου. Ἐκτὸς τούτου συχναίς συνή-
των ἐπαύσεις, καλύβας, χωρία, πολί-
χνιας καὶ πόλεις ἀκόμη, προκάντων
ὅταν ἡ Εὐδρομοῦ Οἰκία ἐβαινεν ἀριστερὰ
τοῦ Σακραμέντου, διὰ τῆς χώρας ἐκεί-
νης ἧτις ὑπῆρξεν ἡ κατ' ἐξοχὴν χρυ-
σοφόρος καὶ ἡ ὅποια διὰ τοῦτο ὠνομά-
σθη Ἐλδοράδος.

Ἡ οικογένεια, συμμορφουμένη πρὸς
τὸ πρόγραμμα τοῦ ἀρχηγοῦ, εἶδε παρα-
στάσεις παντοῦ ὅπου ἦτο δυνατόν νὰ εὖρη
θεατὰς. Οὕτως εἰς τὴν Πλακερβίλλην,
εἰς τὸ Ὀδουρῦ, εἰς τὴν Μαρσοβίλλην
εἰς τὴν Τσάμαν καὶ εἰς ἄλλας πόλεις
μᾶλλον ἢ ἦτον ἐπιστήμους, ὅπου εἶχον
βαρυθῆ πλέον τὰς συχὰς ἐπισκέψεις
τοῦ αἰωνίου Ἀμερικανικοῦ Ἰπποδρο-
μίου οἱ Κασκαμπέλ ἀπέσπασαν ἀμεί-
τηρητα χειροκροτήματα καὶ ἀριετὰς δε-
κάδας δολλαρίων. Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀφο-
βία τῆς μικρᾶς Ναπολέαινας, ἡ ἐκτακτὸς
εὐκίνησις τοῦ Ἀλέκου, ἡ θαυμαστὴ δε-
ξιότης τοῦ Γιάννη καὶ ἡ κομικὴ τέχνη
τοῦ Μακρολέλεκα ἐξετιμήθησαν δεόντως
ἀπὸ τοὺς ἱκανοὺς νὰ κρίνουν τὰ τοιαῦτα
θεάματα. Ὁμοίως— ἐκτὸς τῶν κυνῶν καὶ
τοῦ πῆθκου, — ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία
Κασκαμπέλ ἐφάνησαν ἀξιοὶ τῆς φήμης
των, ὁ μὲν εἰς τὰ γυμνασμάτα τῆς σω-
ματικῆς ἀντοχῆς, ἡ δὲ εἰς τὴν πάλην,
καταβαλοῦσα ὄλους τοὺς παρουσιασθέν-
τας φιλάθλους.

Τὴν 12 Μαρτίου ἡ Εὐδρομοῦ Οἰ-
κία ἐβόησεν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν
Σάνταν, ἧς δεσπόζει τὸ ὀνόμαυμον ὄρος,
εἰς ὕψος χιλίων τετρακοσίων ποδῶν.
Ἐκεῖθεν ἡ χώρα ἦτο ἀνώμαλος, τὸ ἔ-
δαφος τραχύ, οἱ δρόμοι μόλις βατοὶ καὶ
ἡ ἀμαξα ἐπροχώρει βραδέως. Ἐκτὸς
τούτου τὰ χωρία ἐγίνοντο σπανιότερα.
Μόλις τὴν δεκάτην ἐνάτην Μαρτίου,
ἐφθασαν εἰς τὴν πόλιν τῆν Ἰρίκαν,
ὅπου ἔτυχον καλῆς ὑποδοχῆς καὶ τῆς
εὐκαιρίας νὰ μαζεύσουν πάλιν μερικὰ
δολλάρια. Τί τα θέλετε! Θίσιος γαλ-
λικὸς ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ παράστασιν
διὰ πρώτην φοράν καὶ τοὺς ἀγαποῦν
τοὺς γάλλους καὶ εἰς τὴν ἀπωτάτην
ἀκόμη Ἀμερικὴν καὶ τοὺς δέχονται μὲ
ἀνοικτὰς ἀγκάλας... Εἰς τὴν Ἰρίκαν
ἔβρον καὶ μερικὰ ἄλογα, τὰ ὅποια ἐνοι-
κίασαν εὐθὺνὰ, διὰ νὰ βοηθήσουν ὀλίγον
τὸν Βερμούτ καὶ τὸν Μονομάχον. Ὀδῶς

ἡ Εὐδρομοῦ Οἰκία ἠδυνήθη νὰ
διέλθῃ τὴν ὄροσειράν, αὐτὴν τὴν φοράν
χωρὶς νὰ ληστευθῇ ἀπὸ τοὺς ὀδηγούς.
« Βεβαίωτατα παρετήρησεν ὁ Κασκα-
μπέλ, ἀφ' οὐ δὲν ἦσαν Ἀγγλοὶ! »
[Ἐπαύει συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατὰ παράκλησιν ἐκ τῆς Γαλλίας
τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

— Εἶνε λοιπόν ἡ Γένουα ἐκείνη ἡ
πόλις που βλέπω ἐκεῖ κάτω ;

— Μάλιστα, κύριε ἀκόλουθε ἡ Γένουα
μὲ τὰ καλῆτριά της, ποῦ δὲν ὀμοιάζουν
διόλου μ' ἐκεῖνὰ που ἔχετε ἔστη Γαλ-
λία. Ἀπόψε θὰ κοιμηθῶμεν εἰς τὸ πλῆ-
λατι τοῦ μακαρίτου τοῦ θεοῦ μου, τοῦ
δουκὸς Ὀλσου Γριδέλλη.

Ὁ ἀκόλουθος Νάρκισσος, ὁ ὅποιος
ἐκάθητο ὀπίσθεν τοῦ κυρίου του, ἐσαγι-
ξε περισσότερον τὸν βραχιόνά του καὶ
τῷ εἶπε :

— Τί κρίμα νὰ μὴ θέλετε νὰ γίνε-
τε κληρονόμος τοῦ θεοῦ σας! θὰ ἤ-
μεθα τόσον πλούσιοι !

— Εἰς τοῦτο, παιδί μου, ὁ δοῦξ ἔ-
θεσεν ἓνα ὄρον: νὰ εἶμαι νυμφευμένος τὸ
βραδυτέρον ἐν ἔτος μετὰ τὸν θάνατόν του.

— Τότε ἐπρεπε νὰ ζητήσετε τὴν
χεῖρα τῆς πριγκηπίσσης Φαντάσκη !

— Εἶνε μεταιδόξος σὰν το παγῶν !

— Τῆς δεσποινίδος Χλωρίδας Ζωρ-
δαῆς, λοιπόν!

— Φιλάρεσκος, ἀπαιτητικὴ καὶ ἄ-
καρδη.

— Τότε ἡμποροῦσατε νὰ ζητήσετε...

— Ἐ, μὰ γιὰ νὰ σε πῶ, κύριε Νάρ-
κισσε! Ἀπὸ πότε οἱ ἀκόλουθοι διδουν
συμβουλὰς εἰς τοὺς κυρίους των ;

Τὸ παιδίον ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν
μὲ τοὺς χρυσοὺς βοστρύχους, διὰ νὰ
ἴδῃ καλλίτερον τὸ πρόσωπον τοῦ νέου.
Κατόπιν, μὲ γέλωτα πονηρὸν συγχρόνως
καὶ θεωπευτικόν :

— Οἱ ἀκόλουθοι δὲν πρέπει νὰ διμυ-
λοῦν, τὸ εἰξεύρω. Ἀλλ' ὁ ἀκόλουθος
Νάρκισσος εἰμπορεῖ νὰ ὀμιλῇ χωρὶς
φθόνου εἰς τὸν εὐγενέστατον αὐθέντην
Λαυρέντιον Στρότζην, ποῦ εἶνε τόσῳ
καλός, μὰ τόσῳ καλὸς διὰ τὸ ὄρφανόν...

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ μ' ἐπήρατε εἰς τὴν
Γαλλίαν, ἔβροχάτατε, νομίζω ὅτι ζα-
ναῖνα τὸν πατέρα μου.

— Τὸ καίμενο τὸ παιδί! ἐφειθύρισε
ὁ κόμης συγκεκινημένος.

Ὁ Νάρκισσος ἐξηκολούθησε :

— Δι' αὐτὸ ἤθελα νὰ σας ἴδω πλου-
σιον, κύριον τοῦ καλατιοῦ Γριδέλλη!
Δὲν θὰ ἠκούα πλέον νὰ λέγουν ὀλονὲν
« Ὁ κόμης Στρότζης εἶνε κατεστραμ-
μένος, σχεδὸν πτωχός... » Ἐχετε και-

ρὸν ἀκόμη μίαν ἐβδομάδα γιὰ νὰ πορα-
σίσετε, πρὶν τελειώσῃ τὸ ἔτος.

— Θὰ περάσῃ καὶ αὐτὴ ὅπως καὶ ἡ
ἄλλες πενήντα καὶ μία ἐβδομάδες τοῦ
ἔτους, χωρὶς νὰ εὖρω τὴν ἀφελῆ καὶ
σεμνὴν κόρην που θὰ συγκατένευα νὰ
νυμφευθῶ... Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ πτω-
χία μου σε στενοχωρεῖ πολὺ. Φοβεῖσαι
μήπως σὺ λείψῃ τίποτε μαζὶ μου ;

— Ὄ, ἔβροχάτατε! ἀνέκραξεν ὁ
Νάρκισσος ἄ τρώγῃ καὶ ψαμί ξερό,
διὰ νὰ σας ὑπηρετῶ.

Εἶτα, μετὰ παιδικῆς σοβαρότητος :
— Ἄν θέλετε, ἐπρόσθεσεν, εἰμπο-
ροῦμεν νὰ γίνωμεν τροβαδοῦροι !

— Μπράβο! ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς
Λαυρέντιος γελῶν ἐγὼ θὰ πάρω ἓνα
βιολί καὶ σὺ ἓνα μανδολίνο καὶ εἰς ἄλη-
την Ἰταλίαν δὲν θὰ γίνεσαι πλέον ἄλ-
λος λόγος, παρὰ περὶ τοῦ κόμητος
Στρότζη καὶ τοῦ ἀκολουθοῦ τοῦ Νάρ-
κισσου !

Ὅταν ἐφθασαν παρὰ τὰς πύλας τῆς
Γενοῦης, τὸ παιδίον ἠρώτησεν :

« Ἡ χῆρα τοῦ δουκὸς Ὀλσου, ἡ θεία
σας, εἶνε καλὴ ;

— Ἡ δουκίσα Λουκία; Ναί! κα-
λὴ, μεγαλόψυχος, ἀλλὰ ὑπερήφανος
καὶ δεσποτική. Εἶχεν ἓνα ἀδελφὸν νεώ-
τερόν της, ὁ ὅποιος ἐσπατάλησε τὴν
περιουσίαν του, ἀφηρῶν τὰς συμβουλὰς
αὐτῆς καὶ τοῦ δουκὸς. Ἐφυγεν εἰς τὴν
Ἀνατολήν καὶ κανεὶς δὲν εἰξεύρει τί
γίνεται. Ἀπὸ τότε ἡ δουκίσα εἶνε ἀπα-
ρηγόρητος... Ὅταν θὰ μᾶθῃ τὴν ἀπό-
φασίν μου θὰ μὲ πῆ τρελόν, ἰσχυρο-
γνώμονα, κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τί...

— Παναγία Δέσποινα, ἐφειθύρισε ὁ
Νάρκισσος. Ἀξίωσε τὸν κύριόν μου,
πρὶν περάσουν ὀκτὼ ἡμέραι, νὰ εὖρη
μίαν κόρην, καλὴν ὅπως οἱ ἄγγελοι, οἱ
δοῦλοὶ σου, καὶ ὀρειανὴν σὰν Νεράϊδα,
νὰ τὴν νυμφευθῇ καὶ ἡ κληρονομία τοῦ
θεοῦ, τοῦ νὰ γίνῃ ἰδική του. Αὐτὴ εἶνε
ἡ εὐχὴ τοῦ ὄρφανοῦ ποῦ το ἐπροστάτευ-
σε. Εἶνε δυνατόν νὰ μὴ τὴν εἰσακούσης;

Ὅπως ὁ νεαρὸς κόμης προσέβλεπεν, ἡ
δουκίσα Ὀλσου ὠργίσθη πολὺ ὅταν
ἐμαθεν ὅτι ὁ ἀνεψιὸς της δὲν κατάρ-
θωσεν ἀκόμη νὰ εὖρη νύμφην τῆς ἀρε-
σκείας του καὶ ὅτι ἐπρότιμα νὰ μείνῃ
πτωχὸς, παρὰ νὰ ποκίτῃ περιουσίαν
νυμφευόμενος γυναῖκα μετὰ τῆς ὁποίας
δὲν θὰ ἦτο εὐτυχῆς. Διεκήρυξε λοιπόν
ὅτι ἐκτελοῦσα τὰς τελευταίας θελήσεις
τοῦ συζύγου της, θὰ ἐκληροδοῖται τὴν
περιουσίαν του καθὼς καὶ τὴν ἰδικὴν
της εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἐὰν ὁ κόμης
δὲν ἐμνηστεύετο ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν !

Ὅταν ὁ Λαυρέντιος ἐπανῆλθεν εἰς
τὸ δωμάτιον, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐτοιμασθῆ
εἰς ἓν διδάνειον, εἰς μίαν ἀθουσαν με-
τρίως ἐπιπλωμένην. Ἀνθρώπος τις μὲ
κατηρῆ ὄψιν τὸν ὑπεβάσταξεν, ἐνθ' ἡμία
κόρη ἐβρεχε τὸ πληγωμένον τοῦ μετώπου

— Ἀ, σὰς γυμνίζω ! ἀνέκραξεν,
ἰδὼν τὸ ὄρατον πρόσωπον τοῦ ὁποίου
ἐκυπτεν ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ κύριός μου εἶχε
λάθος... δὲν εἶνε ἡ εἰκὼν τῆς δουκί-
σσης Λουκίας, ἀλλὰ ἡ δικὴ σας ἐκείνη
που εἶδα σήμερα τὸ πρωὶ εἰς τὸ πα-
λάτι Γριδέλλη.

Ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας ὁ ἄν-
θρωπος μὲ τὸ ὄχρὸν πρόσωπον ὠχρί-

πρὸς τὴν ἐνώπιόν του ἀνηρημένην εἰ-
κόνα : θελατικὴν κεφαλὴν νεανίδος μὲ
γλυκὺ μειδιάμα καὶ μὲ ξανθὴν κόμην,
ἐφ' ἧς στογγύλον βελούδιον πιλίδιον.

— Ἐ, λοιπόν, κύριε ; ἠρώτησεν ἡ
δουκίσα εἶνε πολὺ θυμωμένη ;

Ὁ κόμης ἐμειδιάσε :

— Καίμενε μου Νάρκισσε, μὴν πα-
ραθαυμάζης τὸ παλάτι Γριδέλλη. Ποτὲ
δὲν θὰ γίνῃ κτήμα τοῦ κυρίου σου !

— Θὰ γυρισάμεν πίσω λοιπόν ;

— Ὀχι πρὶν περάσουν ὀκτὼ ἡμέ-
ραι. Ἡ θεία μου θέλει νὰ μείνῃ πλη-
σίον της αὐτὴν τὴν τελευταίαν ἐβδο-
μάδα.

— Τελείωσε λοιπόν ! εἶπε τὸ παι-
δίον στενάζον. Ἄν ἡμποροῦσατε νὰ
νυμφευθῆτε τοῦλάχιστον αὐτὴν τὴν
ὄρειαν κόρην που βλέπω ἐκεῖ τὴν εἰ-
κόνα της !

— Ἀνόητε ! Αὐτὴ εἶνε ἡ εἰκὼν τῆς
δουκίσσης Λουκίας ὅταν ἦτο δεκαεξ ἔ-
των. Ἐλα, εἶνε καιρὸς τώρα νὰ κοιμηθῆς
καὶ αὐριον πῆγαινε νὰ περιπατήσης
ὄπου θέλης. Σοῦ διδῶ ἄδειαν.

— Λοιπόν, πάει πιά ! Ὅσα εἶμεθα
πτωχοὶ καὶ τροβαδοῦροι ! ἀπήντησεν ὁ
Νάρκισσος.

Τὴν ἐπαύριον, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ θέσῃ
εὐθὺς εἰς ἐνέργειαν τὴν ἀπόφασιν τῆς
προτεραίας, ὁ Νάρκισσος ἐκρυφεν ἐν βιο-
λίον ἀργυρότευκτον ὑπὸ τὸν βραχίον του
μανθῶν καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ καλατιοῦ.
Διέσχισε τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας
τῆς λαμπρᾶς πόλεως, θαυμάζων τὰς
ἐκκλησίας της καὶ τὰ καλῆτριά της μὲ
τὰ μαρμάρινα περιστόλια, διασκεδάζων
μὲ τὴν τύρβην ἧτις ἐπεκράτει εἰς τὸν
λίμνα καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πε-
ριάγων τὰ δάκτυλά του ἐπὶ τῶν χορδῶν
τοῦ βιολίου, ὡς διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν
χαράν, τὴν ὀπιάν τῷ ἐπροξένῳ ἡ θεὰ
ὄλων ἐκείνων τῶν καινοφανῶν. Ἐξαί-
φνης ἀθίγγανός τις, ὁ ὅποιος ἀπὸ τίνος
τον παρηκολούθει, ὄρμησε κατ' ἐπάνω
του, τὸν ἐρρίψε κατὰ γῆς, τῷ ἤρπασε
τὸ βιολίον καὶ τὸν ἐκτόπησε τόσον δυ-
νατά, ὥστε τὸ παιδίον, μὲ ἰσχυρὰν κραυ-
γὴν πόνου, ἐλιποθύμησεν.

Ὅταν ὁ Νάρκισσος ἤνοιξε πάλιν τοὺς
ὀφθαλμούς, εὐρέθη ἐξηλωμένος ἐπάνω
εἰς ἓν διδάνειον, εἰς μίαν ἀθουσαν με-
τρίως ἐπιπλωμένην. Ἀνθρώπος τις μὲ
κατηρῆ ὄψιν τὸν ὑπεβάσταξεν, ἐνθ' ἡμία
κόρη ἐβρεχε τὸ πληγωμένον τοῦ μετώπου

— Ἀ, σὰς γυμνίζω ! ἀνέκραξεν,
ἰδὼν τὸ ὄρατον πρόσωπον τοῦ ὁποίου
ἐκυπτεν ἐπ' αὐτοῦ.

ασεν ακόμη περισσότερο και άπειμα-
κρόνη έκείθεν κλονούμενος.
— Είς τὸ παλάτι Γριδέλλη ἠπέ-
λαβεν ἡ νεάνις. "Ερχεσαι λοιπὸν ἀπὸ
τὸ παλάτι Γριδέλλη ;
— Ὅπως σὰς βλέπω καὶ με βλέπετε
καὶ με περιποιεῖσθε, καλὴ μου κυρία !
— "Ακουσε ἡ Παναγία σὲ ἔστειλε
νὰ με βοηθήσῃς. Εἰμαι ἀνεψιὰ τῆς
Λουκίας Γριδέλλη. Ὁ πατήρ μου, τὸν
ὅποτον εἶδες πρὸ ἄλλου, εἶνε ἀδελφός
της. Κρύπτεται ἐδῶ πρὸ τριῶν μηνῶν,
χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ παρουσιασθῆ εἰς
τὸ παλάτι.

α" Δ. Μακροθέλα, μὴν κακοματεῖς. εἶπεν
ἡ Κορηλία. (Σελ. 41 στήλ. γ'.)

— "Α, εἶνε ἐκεῖνος ὁ ἀδελφός σου,
καθὼς λέγουν, τῆς ἐπροξένησέ τὸς
λύπας...
— "Αχ ! βλέπω ὅτι γνωρίζεις τὴν
ἱστορίαν μας. Ναι, ἐκεῖνος εἶνε, ὁ πα-
τέρας μου. Δὲν ἐπιθυμῶ ἄλλο παρὰ
νὰ εἶω τὴν δούκισσαν καὶ νὰ τὴν παρα-
καλέσω νὰ τον συγχωρήσῃ .
— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σὰς εἰσαῶ εἰς τὸ
παλάτι, διότι δὲν εἰμὶ εἰς τὴν ὑπηρε-
σίαν τῆς δούκισσας Λουκίας. Ἀλλὰ
βασισθῆτε εἰς τὸν κύριόν μου, τὸν κό-
μητα Στρώτζην, εἰς τὸν ὅποιον ὁά διη-
γηθῶ τὸν πόνον σὰς... "Ω, μὴ φοβείσθε
τίποτε... εἶνε καλός, γενναῖος καὶ ἡ-
δούκισσά τον ἀκούει, διότι τον ἀγαπᾷ .
Ἐπειτα νομίζω καὶ ἐγὼ, ὅπως σεις,
ὅτι ἡ Παναγία μ' ἔστειλεν ἐδῶ.
Ὁ Νάρκισσος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ
παλάτιον, ὅπου ὁ Λαυρέντιος ἤρχισε
νάνησυχῆ διὰ τὴν ἀπουσίαν του. Συνω-
μίλησαν ἐκτενῶς μετὰ τοῦ κυρίου του
καὶ ἔκτατε, κάθε πρωί, ἀνεχώρουν καὶ

οἱ δύο ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο μέ-
γαρον, διευθυνόμενοι εἰς τὴν οἰκίαν,
ὅπου ὁ πληρωγμένος ἀκόλουθος εἶχεν
εὐρη περιθάλψιν.
Ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος
ἔφθασεν εἶνε ἡ τελευταία ἐκ τῆς προθε-
σμίας, τὴν ὅποιαν ἡ δούκισσα εἶχε τάξῃ
εἰς τὸν ἀναψιόν της. Τὸν περιμένει διὰ
νὰ τὴ ἀναγγεῖλῃ τὴν ὀριστικὴν του
ἀπόφασιν, ὅταν τον βλέπῃ διευθυνόμε-
νον πρὸς αὐτὴν ἐν συνοδείᾳ ἐνὸς γέρον-
τος καὶ μίας κόρης, τῆς ὁποίας τὰ χα-
ρακτηριστικὰ τὴν συγκινοῦν βαθύτατα,
διότι τῇ φαίνεται ὅτι ἡ ἰδικὴ της εἰκὼν
ἀφῆκε τὸ πλάσιόν της διὰ νὰ
ἔλθῃ νὰ τὴν χαιρετίσῃ...
— Ἀγαπητῆ μου καὶ σεβαστῆ
μου θεῖα ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος
γονυπετῶν πρὸ αὐτῆς, ἔρχομαι
νὰ ζητήσω τὰ κληρονομικὰ μου
δικαιώματα καὶ νὰ σοι παρουσι-
άσω τὴν μνηστῆν μου ! Ἡδυ-
νάμην νὰ τὴν ἐκλέξω ἀπὸ ἐνδο-
ξοτέρων οἰκογένειαν ; ... Ἀνα-
γνωρίσατέ τὴν ! εἶνε ἡ ἀνεψιὰ
σὰς Θερεσία Οὐτσέλλη, παρακα-
λοῦσα νὰ της δώσετε τὴν εὐχὴν
σὰς καὶ νὰ συγχωρήσετε τὸν πα-
τέρα της !
— Ἰάκωβε ! ἀνέκραξεν ἡ Λου-
κία, ἀνοίγουσα τὰς ἀγκάλας της,
εἶλα ἐδῶ, ἀδελφέ μου ! Μαζὶ με
τὸ παιδί αὐτό, μοῦ φέρεις τὴν
εὐτυχίαν !

Τὸ παλάτιον Γριδέλλη περιε-
βλήθη ἐορτάσιμον ὄψιν ἐπὶ τοῖς
γάμοις τοῦ κόμητος Στρώτζη μετὰ
τῆς ὀραίας Θερεσίας ἐνῶ δὲ τὸ
πλῆθος τῶν ἐπιφανῶν προσκε-
κλημένων συνωστίζεται εἰς τὰς
φωταυγῆς αἰθούσας, Νάρκισσος ὁ μι-
κρός ἀκόλουθος, κουρασθεὶς ἀπὸ τὰς
τόσας διασκεδάσεις, εἰσῆλθε λάθρα
εἰς τὸ παλιὸν δωμάτιον τοῦ Λαυρέν-
τίου καὶ ἐκεῖ στικμάτης πρὸ τῆς εἰκό-
νος, τὴν ὅποιαν ἐξελάμβανεν ὡς τὴν
τῆς νεκρᾶς κομῆσσης, ἐσταύρωσε τὰς
χεῖρας καὶ ἐψιθύριεν :
— Ὁ κόμης Στρώτζης εἶνε τώρα
πλούσιος... ἡ καλὴ Θερεσία τον ἔκαμεν
εὐτυχῆ ! Σ' εὐχαριστῶ, Παναγία μου
Δέσποινα, ποῦ ἐβοήθησες τὸ πτωχὸ ὄρ-
φανὸ νὰ φανῆ χρήσιμον εἰς τὸν πολυα-
γαπημένον του κύριον !

(Anne Moirans)

KIMON AAKIASE

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ

Ἦλθεν ὁ χειμῶνας πάλι
καὶ ψυχρὰ μνημόματα
ὄλους τοὺς ἀνέμους βάλλει
νὰ σφυροῦν ἔς τὰ κύματα.
Ὁ Βοριάς τὰ δένδρα γδύνει,
πάγώσαν τὰ ρέματα,
Μὰ ὁ Θεὸς τὸ πᾶν ἐνδύνει
με ζεστὰ φορέματα.

Εἰς τὴν γῆ, νὰ μὴν κρούνη
μὲ χωρὶς φυλλάματα,
οἶχνει βαμβακένιο χιόνι,
ὄαν παχεῖα παπλώματα.

Τὰ πουλιά, ποῦ τᾶχει ἐννοια,
ἐπειδὴ τον ψάλλουνε,
ρουχαλάκια πουπουλένια
τᾶδωσέ νὰ βάλλουνε.

Κ' ἐπειδὴ αὐτὸς ὀρίζει
κ' ὄλα τὰ τετράποδα,
κάτι γούνες τὰ χαρίζει—
Τὲς φοροῦν ἀνάποδα.

Καὶ οἱ κρούδες τὰ παιδάκια
γιὰ νὰ μὴν τα βλάψτουνε,
σπίτια τᾶδωσέ με τζάνια
μὲ φωτιά ποῦ ἀνάψτουνε.

Σπλαχνικῶς ὁ Θεὸς προβλέπει
γιὰ τὸ πᾶν, στοχάζομαι—
Μέρα νύχτα ὄλοι πρέπει
νὰ τονε δοξάζομε.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

Μίξν φοραν, ἡ Α. Μεγαλειότης, ὁ
Βασιλεὺς τῶν ζῶων Λέων ὁ Α' εὐηρε-
στήθη νὰ διορίσῃ πρωθυπουργόν του τὸν
Ἐλέφαντα.
Ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ εὐνοια ἐκίνησε τὸν
φθόνον τῶν λοιπῶν ζῶων, τὰ ὅποια διε-
μαρτύροντο μεγαλοφῶνως καὶ ἐσχολία-
ζον τὴν ἐκλογὴν τοῦ Βασιλέως.
Ἀπὸ ποῦ καὶ ὅς καὶ ἐλεγαν, ὁ κύριος
Ἐλέφας ν' ἀνέλθῃ εἰς τοιοῦτον ἀξίωμα;
Εἶνε τόσο ἀσχημος, τόσο πρόστυχος,
καὶ τόσο βαρὺς ! Δὲν ἔχει ἐπάνω του τί-
ποτε τὸ ἐράσιμον καὶ τὸ ἀριστοκρατικόν,
οὔτε εἰς τὸ σῶμα, οὔτε εἰς τοὺς τρόπους.
— Ἄν εἶχε τοῦλάχιστον αὐτὸ τὸ ὄρ-
ρατον καὶ πολὺτιμον παράρτημα, εἶπεν
ἡ Ἀλώπηξ, ἐπιδεικνύουσα μὲ τεχνιέντους
ἐλιγμούς τὴν οὐρὰν της, — τότε μάλιστα,
ἡ ἐκλογὴ του θὰ ἦτο πολὺ δικαία καὶ ἐ-
γὼ πρώτη θὰ τὴν ἐπεδοκίμαζα.
— Ἡ τοῦλάχιστον, ἂν εἶχε γαμφοὺς
δουκας ὅπως ἐγὼ, εἶπεν ἡ Ἄρκτος,
ποῖος θὰ εἶχε νὰ πῆ τίποτε ; ἀλλ' εἶνε
βέβαιον ὅτι δὲν ἔχει !
— Νὰ σὰς πῶ ἐγὼ τί συμβαίνει, εἶπε
τότε τὸ Βῶδι. Ἐχε πολὺ μακρὰ δόν-

νια καὶ εἰς αὐτὰ ὀφείλει τὴν βασιλικὴν
εὐνοίαν καὶ τὴν ὑψηλὴν του θέσιν. Ποῖ-
ος εἰςβύρει μήπως ὁ Βασιλεὺς τα ἐπῆ-
ρε διὰ κέρατα !
— Ὅχι, ὄχι ! δὲν εἶνε γι' αὐτὸ, εἶ-
πεν ὁ Γαῖδαρος, ἀνορθῶν τὰ μακρὰ
του ὄτα. Ἐγὼ νὰ σὰς πῶ. Ἄν ἤρρασεν
εἰς τὸν Βασιλέα, ἤρρασε, φῶς φανερόν,
διὰ τὰ αὐτιά του !

Πολλοὶ ἄνθρωποι, δασάκις, κινούμενοι
ὑπὸ τοῦ φθόνου, ζητοῦν τὰ ἐλαττώματα
τοῦ ἄλλου, εὐρίσκουν συγγρόνως τρόπον
νὰ ὀμιλήσουν περὶ τῶν ἰδίων αὐτῶν προ-
τερημάτων. Οὕτω δὲ κατηγοροῦντες τὸν
ἄλλον, ἐκαινοῦν τὸν ἑαυτῶν των.

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ ΚΡΙΑΩΦ]

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]
[Συνέχεια: ἴδε σελ. 37]

— Καλὸ μου κοριτσάκι, εἶπε μετὰ
τιν' ἀέψιν· ἂν θέλῃς νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ
ἐργαστήριόν μου, θὰ σοι πληρώσω τὴν
ἄραν που θὰ χάσῃς καὶ θὰ σοι ἀγορά-
σω καὶ ἄλλα πράγματα ἀκόμη.
Δὲν θὰ σε κρατήσω πολὺ· ἔπειτα εἶνε
καλλίτερα, παρὰ νὰ μένης ὅλη τὴν ἡμέ-
ρα ἔς τὸ δρόμο.

— Ὁ κύριος ἔχει δίκαιον, εἶπεν ἡ
Κελίνα παρεμβαίνουσα. Δὲν ἀκούς τί
σοι λέγει ; Θὰ σε πληρῶνῃ καὶ θὰ ἔχῃς
ἔτσι πολλὰ χρήματα γιὰ τὸν καίμενον
τὸν πατέρα.

Ἡ Δέα ἀκόμη ἐδίσταζεν. Ἐπὶ τέ-
λους εἶπε δειλῶς :

— Φοβοῦμαι μήπως ὁ μπαμπὰς δὲν
θέλῃ. Θὰ τον ἐρωτήσω, ἀλλὰ πρέπει νὰ
γυρίσω ἔς τὸ σπίτι ἀμέσως· εἶνε ἀνάγκη !

— Δὲν εἰμπορεῖ νὰ σὰς ὑποσχεθῆ τί-
ποτε σήμερον, εἶπεν ὁ Φίλιππος, δι-
εκυλογοῦν αὐτὴν τρόπον τινά. Ἀλλὰ
δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἔλθῃ αὐριον· θὰ
προσπαθῶ νὰ σὰς τὴν φέρω.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ ξένος. Κα-
τοικῶ εἰς τὸ μεγάλο σπίτι, ἐδῶ ἀπὸ
πίσω. Θὰ ἐρωτήσετε ἕναν ἐμβαλωματῆν
που ἔχει τὸ μαγαζάκι του εἰς τὴν αὐ-
λήν, νὰ σὰς δείξῃ τὰ δωμάτια τοῦ Κυ-
ρίου Ἐνσορτ.

Καὶ ἐν ᾧ ἐβίβε τὰς πληροφορίας αὐ-
τὰς εἰς τὸν Φίλιππον, ἐνεχείρισε τὸ χαρ-
τονόμισμα τῶν πέντε δολλαρίων εἰς τὴν
Δέα, ἡ ὅποια τὸ ἔλαβε μὲ βλέμμα πλῆ-
ρες εὐγνωμοσύνης.

— Ὁ, κύριε ! πόσον εἶμαι εὐτυχῆς !
ναί, θὰ προσπαθῶ νὰ εἶθω... ἄμα
μάθῃ ὁ πατέρας πόσον εἶθε καλός,
ἴσως θὰ με ἀφήσῃ... Καὶ μπορῶ νὰ
σὰς φέρω τὴν Ἐσμεράλδαν ; Θέλετε
νὰ τὴν ἀγοράσετε καὶ αὐτήν ;

— Μάλιστα, θάγοράσω τὴν Ἐσμε-
ράλδαν, εἶπεν ὁ καλλιτέχνης μὲ προ-
σηγνὲς μειδιάμα· θὰ μ' εὖρης καλὸν καὶ
πρόθυμον πελάτην, ἂν μου φέρῃς τὰ
ἀγαματάκια σου ἔς τὸ ἐργαστήριον.
— Θὰ εἶθω, θὰ εἶθω αὐριον ! εἶπε
ζωηρῶς ἡ μικρὰ. Τώρα, Κελίνα, δὲς
μου τὸ κανίστρι μου, σὲ παρακαλῶ, νὰ
γυρίσω γρήγορα ἔς τὸ σπίτι.

— Σταθῆτε τὸ λοι-
πὸν, μὴν κάνετε ἔτσι,
πουλάκι μου ! εἶπεν
ἡ μίγας θαυπευτικῶς,
δίδουσα εἰς τὴν Δέα
τὸ κανίστρον. Μὴν
τρέχετε τόσο πολὺ.
Θὰ σὰς πονέσῃ τὸ
κεφάλι καὶ δὲν θὰ
μπορέσετε νὰ ἐτοιμά-
σετε τὸ γεῦμα τοῦ πα-
τέρα σὰς.

— Ὅχι, ὄχι, Κε-
λίνα, πρέπει νὰ τρέ-
ξω. Χαιρετε, κύριε !
Χαίρε, Φίλιππε !

Καὶ μὲ μειδιάμα
εὐτυχίης, διηθύνηθη
τρέχουσα πρὸς τὴν
Βασιλικὴν Ὀδόν, ἀ-
κολουθουμένη ὑπὸ τοῦ
Χύμου, ὁ ὅποιος ἐφαί-
νετο πολὺ εὐχαριστι-
μένος ἀπὸ τὴν καλο-
τυχίαν τῆς μικρᾶς
τον κυρίας, διότι ἦτο
τόσον ζωηρῶς καὶ εὐ-
κίνητος τὴν στιγμὴν
ἐκείνην, ὅσον βραδύς
καὶ ἀπελπὶς πρὸ ὀλί-
γου.

— Ὁ, κύριε, τί
ἄγια ποῦ ἐκάματε νὰ
γοράσετε αὐτὸ τὸ
πράγμα, εἶπεν ἡ Κε-
λίνα, ἐνῶ παρηκολού-
θει διὰ τοῦ βλέμματος
τὴν Δέα. Τὸ καίμενο
Πῶσφ ἐχάρηκα ! Δὲν
μποροῦσε πιά νὰ βαστάξῃ καὶ ἔτρεξε
νὰ πάγῃ τοῦ πατέρα της νὰ φάγῃ...

— Ποῦ δὲν ἔφαγε οὔτε σήμερον τὸ
πρωί, οὔτε χθὲς τὸ βράδυ, προσέθηκεν
ὁ Φίλιππος. Ἡ Δέα δὲν θέλει νὰ το
λέγῃ, ἀλλὰ ἐγὼ καταλαβαίνω πότε αὐ-
τὴ ἡ ὁ πατέρας της δὲν ἔφαγε...

— Μένουν νηστικοὶ ! εἶπεν ὁ κ. Ἐν-
σορτ. Εἶνε δυνατόν ! Εἶνε λοιπὸν τόσο
πτωχοὶ καὶ δὲν ἔχουν κανένα νὰ τους
συνδράμῃ ;
— Κανένα, ἀπεκρίθη ὁ Φίλιππος.
Ἦλθαν ἐδῶ ἀπὸ τὴν Γαλλιάν ὅταν ἡ
Δέα ἦτο πολὺ μικρὰ. Εἶχεν ἀκόμη τότε
τὴν μητέρα της. Ἀλλὰ τὴν ἔχασε
γρήγορα καὶ ἀπὸ τότε ὁ πατέρας της
εἶνε πάντα ἀρρωστος.

— Ἀυτὴ ἡ μικρὰ τον φροντίζει καὶ
τον περιποιεῖται, εἶπε στενάχουσα ἡ Κε-
λίνα. Ὁ, κύριε, ἀγοράσατε καὶ ἄλλα
πράγματα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, γι' ἀ-
γάπη τῆς μικρᾶς ὀρφανῆς που εἶδατε.

— Θὰ τὸ κάμω, χωρὶς ἄλλο θὰ τὸ
κάμω καὶ μάλιστα θὰ προσπαθῶ νὰ
της φανῶ χρήσιμος καὶ κατ' ἄλλον
τρόπον, εἶπεν ὁ ζωγράφος μετ' ἀγαθῆ-
τητος. Θὰ πῶ καὶ εἰς ἄλ-
λους φίλους μου νὰγοράσουν
ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀγαματάκια.
Προσπάθησε νὰ μου φέρῃς
αὐριον τὸ κοριτσάκι, προσέ-

Ἡ Ἄντωνια καὶ ὁ Φίλιππος πρὸ τῆς ἐπαύλειος Δετραδάς.

θεσεν ἀποτερινομένης πρὸς τὸν Φίλιππον.
Θὰ σκεφθῶ μὲ ποῖον τρόπον εἰμπορῶ νὰ
τὴν βοηθῶ.

Καὶ μ' ἐγκάρδιον χαιρετισμόν ἀπε-
μακρόνηθη, κρατῶν μετὰ προσοχῆς τὸν
Κουασιμῶδον.

Ὁ Φίλιππος παρηκολούθησε τὸν ξέ-
νον διὰ βλεμμάτων μεστῶν θαυμασμοῦ
καὶ συμπάθειας. Ὁ κ. Ἐνσορτ διέ-
σχισε τὸ σταυροδρόμιον καὶ εἰσῆλθεν
εἰς τὴν αὐλήν τῆς ὑψηλῆς γυναικίης
οἰκίας.

— Τί καλὸς που εἶνε ! εἶπεν ὁ Φί-
λιππος. Ἐγὼ τί νὰ σε πῶ, Κελίνα !
Δὲν βλέπω τὴν ἄραν νὰ πάγῃ αὐριον
νὰ τον εὖρω εἰς τὸ ἐργαστήριόν του,
διὰ νὰ με μάθῃ νὰ ζωγραφίζω.

— Και καθώς είνε έτσι πλούσιος, είπεν η Κελίνα, θάγοράση πολλά αγαλματάκια της Δέας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Η ΘΕΙΑ ΑΝΤΩΝΙΑ

Πρό χρόνου μακροῦ, οί κάτοικοι της Ὀδοῦ τῶν Κήπων, εἰς τήν γαλλικὴν συνοικίαν τῆς Νέας Ὀρλεάνης, ὑπερηφάνεοντο πολὺ διὰ τὴν ἑπαυλιν Δετράδα. Ἦτο κανόνιον οἰκία λευκῆ, κομμωμένη διὰ κίονων λαμπρῶν καὶ διὰ μακροῦ ἐστεγασμένου ἐξώστου, (βεράνδας). Ἐκτισμένη εἰς τὸ βάθος κήπου ἀνθηροτάτου, περιεβάλλετο ὑπὸ τοίχου ἐκ πλίνθων ἐρυθροβαφῶν, ὁ ὁποῖος τὴν ἀπέκρυπτεν ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν. Ἐνθεν καὶ ἔνθεν τῆς σιδηρᾶς κιγκλιδωτῆς θύρας ὑψοῦντο πελώριοι παραστάται, ὑποθαλάζοντες λέοντας καθήμενους, οἱ πόδες τῶν ὁποίων ἐστηρίζοντο ἐπὶ σφαιρῶν τηλεδύλου, ἀναμνηστικῶν τοῦ στρατιωτικοῦ βίου ἐκείνου, ὅστις εἶχεν ἀνηγείρη τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην κατοικίαν. Ἦτο εἰς στρατηγὸς ὁ μὲ ο π ο ν δ ο ς, τουτέστιν ἐκ τῶν ὑποστηρίζαντων τὰ Βόρεια Κράτη κατὰ τῶν Νοτίων, εἰς τὸν πόλεμον τὸν ὁποῖον ἔκαμαν αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι, τὸν ἐπικληθέντα Π ὀ λ ε μ ὀ ν τ ῆ ς Ἀ π ὀ χ ω ρ ῆ ς ε ω ς.

Εὐθὺς μετὰ τὴν εἰρήνην ὁ στρατηγὸς Δετράδας κατώκησεν εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ἐπὶ μακρὰ δὲ ἔτη ἡ ἐγκαρδιωτέρα καὶ ἡ πλουσιωτέρα φιλοξενία ἐξήσκητό εἰς τὴν ἑπαυλιν Δετράδα, καθὼς ἔλεγον. Πολλὰ γηραιὰ κυρία θὰ ἐνθυμοῦντο κάποιον χορὸν, ὁ ὁποῖος εἶχε δοθῆ ἐκεῖ καὶ εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον παρευρεθῆ, ὡς ἐν τῶν πλέον ἀξιωματικῶν νεύτων συμβάντων τῆς ζωῆς των. Γιὸι καὶ ἔγγονοι, διεδέχθησαν τὸν στρατηγὸν ὡς κάτοικοι τῆς ἀρχοντικῆς ἐπαύλεως, μέχρις οὗ, ὅλων βαθμῶν ἀποθανόντων, ἡ ἑπαυλις περιήλθεν εἰς τὴν κυριότητα ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, τοῦ Καρόλου Δετράδα, πλουσίου καλλιεργητοῦ λαχαροκαλάμου.

Ἐπειδὴ ἐπροτίμα νὰ ζῆ εἰς τὰ κτήματα του, ὅπου καὶ ἡ ἐργασία του, ὁ Κάρολος Δετράδας ἐγκατέλειπε τὴν προγονικὴν οἰκίαν, ἧς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἔμεινε κλειστὴ καὶ ἐρημὸς· εἴτα, ἡμέραν τινὰ τοῦ Δεκεμβρίου, αἰφνιδίως, ἀντήχησε πάλιν ἀπὸ τῶν κίων καὶ ἀπὸ κίνησι, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς εἰς τὸν κόσμον εἰσόδου τῆς χαριτωμένης Ἐστελλᾶς Δετράδα, ἡ ὁποία μόλις εἶχε τελειώσῃ τὴν ἀγωγήν τῆς εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Δομινικανῶν τὴν ἐπομένην τὰ παρὰ θύρα ἐκλείσθησαν καὶ πάλιν. Ἦ ἐορτὴ ἐκείνη παρέμεινε διὰ παντὸς εἰς τὴν μνήμην ὅλων ἐκείνων ὅσοι ἠτύχησαν νὰ παρευρεθῶν. Τοῦτο συνέβη κατὰ τὸν χειμῶνα, ὁ ὁποῖος προηγήθη τοῦ

ἐμφυλίου πολέμου, δηλαδὴ κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας, τὸ ὁποῖον διεδέχθησαν τόσα ἔτη θλίψεως καὶ συμφορᾶς.

Ὁ Κάρολος Δετράδας μετέβη ἐκ τῶν πρώτων νὰ πολέμησῃ μετὰ τοῦ στρατοῦ τῆς ἄμοσπονδίας· ἀλλὰ δὲν ἐπανήλθε πλέον ἢ σύζυγός του καὶ ἡ θυγάτηρ του, αἰτινες ἔμειναν εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς μίαν περιέμενον τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὴν ἐρημίαν τῶν καταστραμμένων τῶν κτημάτων. Κατόπιν ἀπέθανε καὶ ἡ κυρία Δετράδα καὶ ἀφῆκε τὴν δυστυχεῖ Ἐστελλᾶν ὄρφανήν.

Ἡ νεάνις δὲν εἶχεν ἄλλους συγγενεὺς ἐκτὸς ἐξαδέλφων τινῶν ἐκ Γαλλίας, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ. Διεδόθη δὲ ὑπανδρευθῆ· ἀλλὰ ποῖον; κανεὶς δὲν ἤξευρε. Τὸ γεγονός τοῦτο παρηγωνίσθη μετὰ ἄλλων σπουδαιότερων, οὕτως ὥστε, ὑπὸ τινὰ καιρῶν, ὅταν νύκτα τινὰ οἱ κάτοικοι τῆς Ὀδοῦ τῶν Κήπων ἀφωπνίσθησαν ἐντρομοὶ ἀπὸ τὸν θόρυβον πυρκαϊᾶς καὶ τὴν ἐπομένην ἔμαθον ὅτι νεαρὰ μήτηρ μὲ τοῦ τέκνου τῆς, εἰς τὴν ἑπαυλιν Δετράδα, ἐγένετο παρναλῶμα τοῦ πυρός, μεγάλως ἐξελάγησαν. Οὐδεὶς ἐγνώριζεν ὅτι κατοικεῖτο ἡ παλαιὰ οἰκία καὶ ὅτι ἡ Ἐστελλᾶ Δετράδα ἡ ὁποία, καὶ αὐτὴ ἐπίσης, εἶχε χάσῃ τὸν σύζυγόν τῆς εἰς μίαν συμπλοκὴν, γενομένην πλησίον τῆς οἰκίας ὅπου κατοικεῖ μετ' αὐτοῦ, εἶχεν ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ τόπου τοῦ αἵματηροῦ δράματος καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν ἐρημίον ἑπαυλιν. Εἶχεν ἔλθῃ τὴν προτεραίαν μετὰ τοῦ τέκνου τῆς καὶ τῆς ὑπηρετίας τῆς. Δύο μικροὶ κλανόδιοι πωληταὶ μόνον τὴν εἶδον καὶ χάρις εἰς αὐτοὺς ἡ θλιβερὰ εἰδήσις διεδόθη: τρία ἀνθρώπινα πλάσματα ἐκοιμῶντο ἐκεῖ καὶ κανὲν ἐξ αὐτῶν δὲν διεφύγε τὸν φρικτὸν θάνατον!

Διὰ τῆς ἐξαφνικῆς αὐτῆς καταστροφῆς, ἡ οἰκονομία ἐξέλειψε διὰ μιᾶς, ὅπως καὶ ἡ παλαιὰ οἰκία, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἔμειναν παρὰ στήλαι τινες ἡμίκαυστοι καὶ κενόδοχοι ἐτοιμόρροποι, ἐν τῇ μέσῃ τῶν μαύρων ερείπων. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ θαυμαστός ἐκεῖνος καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος λέγεται φύσις, ἐστόλισε, καὶ ἐκαλλώπισε τὰ εἰρεπία συγκαλύφας αὐτὰ δι' ἀφθόνων φυλλωμάτων καὶ ανθῶν, οἱ δὲ περιεργοί, οἱ ὁποῖοι ἐσταμάτων διὰ τὴν παρατηρήσασθαι διὰ τῶν κιγκλιδῶν τῆς ἐξωθύρας, δὲν ἐβλεπον παρὰ ἀπέραντον πρασίαν, ἐξ ἧς ἀνέκυπτον αἱ στήλαι.

Τὴν ἀνοιξιν αἱ μαργαρίται ἀνέδιδον τὰς δέσμας τῶν λευκῶν τῶν ανθῶν ὑπεράνω τῶν τοίχων, αἱ δὲ κληματαίδες συνεπλέκοντο μετὰ τῶν κιγκλιδῶν τόσοσ πυκνῶς, ὥστε ἀπεκρύπτετο κατὰ τὸ ἥμισυ ἡ λευκὴ πινάκις, ἐφ' ἧς ἀνεγίνωσκετο διὰ μελανῶν γραμμάτων « Π ω λ ε ῖ τ α ἰ ἡ Ἐ ν ο ι κ ι ᾶ ζ ε τ α ἰ »

Ἡ οἰκία παρήρχοντο, ἡ ἐπιγραφὴ ἔμεινε ἐκεῖ, ἐκτεθειμένη εἰς τὸν ἥλιον καὶ εἰς τὴν βροχὴν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπαρουσιάζετο νὰγοράσῃ ἢ νὰ ἐνοικιάσῃ τὸ γήπεδον ἢ νὰ κατοικήσῃ τὸν οἰκίσκον τοῦ βάθους, ὁ ὁποῖος εἶχε διαφύγῃ τὸ πῦρ. Ἡ ἰδιοκτησία περιήλθεν εἰς τοὺς κληρονόμους, τοὺς ἀγνώστους ἐκ Γαλλίας ἐξαδέλφους. Ἐφ' ὅσον παρήρχετο ὁ καιρὸς, ἡ οἰκία ἐφαίνετο πλέον παρημελημένη καὶ ἐγκαταλελειμμένη. Ἡ χλόη, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε περιποιούντο τὸσόν, ἦτο τώρα ἀγρία καὶ ἀνώμαλος· οἱ θάμνοι εἶχον γίνῃ δένδρα· αἱ ροδιναὶ καὶ οἱ ἱσμοὶ ἐξέτεινον τοὺς μακροὺς τῶν κλάδους καθ' ἑλάς τὰς διευθύνσεις, ζητοῦντες ὑποστήριγμα· κλήθος πτηνῶν εἶχον πῆξῃ τὰς φωλεὰς τῶν ὑπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα καὶ ἀνέτρεπον ἐκεῖ τὰ μικρὰ τῶν. Ἡ ὄψις τοῦ κήπου ἦτο πάντοτε ὄρατα· ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τῆς φοβερᾶς ἐκείνης καταστροφῆς, ὡς νὰ ἐπλανᾶτο ἀλόγη ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ ἐκείνου μέρους, ἀπεδίωκε πάντα ὅστις θὰ ἐπεθύμει νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ.

Διὰ τοῦτο, μετὰ τὸν καιρὸν, ἡ οἰκία ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν γειτόνων ὡς μαγευμένη καὶ ἤρχισαν νὰ φαντάζονται ὅτι ἡ ἰσχυρισμένη θύρα καὶ οἱ λέοντες τῶν πελωρίων παραστατῶν ἐκρυπτον κάποιον σκοτεινὸν μυστικόν, οὕτως ὥστε, οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ φηρήσῃ τὴν στυγνὴν ἐρημίαν καὶ τὸ μυστήριον τοῦ τόπου, διὰ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸν κομψὸν οἰκίσκον τοῦ βάθους, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε, κατὰ τοὺς εὐτυχεῖς χρόνους, ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία τῶν ὑπηρετῶν.

Ἡμερῶν τινὰ ἐν τούτοις οἱ περίοικοι εἶδον μαύρην τινὰ ἡλικιωμένην καὶ ἀρκετὰ σεβασμίαν, κρατοῦσαν ἐκ τῆς χειρὸς ἀγρίου λευκόν, ἡ ὁποία ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας τῆς ἐπαύλεως Δετράδα. Ἡ ἐνδυμασία τῆς ἦτο καθαροτάτη· λευκὸν μανδήλιον, δεδεμένον περὶ τὴν κεφαλὴν τῆς, ἐσκέπαζε κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν φατῆν τῆς κόρης. Τὸ παιδίον ἦτο ὄρατον καὶ δροσερόν, ὡς ἄνθος. Ἡ γυνὴ ἔμεινε ἐπὶ πολὺ στηρίζουσα τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῶν σιδηρῶν κιγκλιδῶν τῆς θύρας, ὅταν δὲ τὸ ἀπέσειρεν ἐκείθεν, ἔχνη θαυρώων ἐφαίνοντο ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ ἀπέναντι φαρμακοποιὸς παρετήρησε τὴν πρώτην λεπτὴν στήλην καπνοῦ ἀναφωσμένην ἐκ τῆς κενόδοχου τοῦ οἰκίσκου, συνεπέρανεν δὲ ὅτι ἡ ἑπαυλις Δετράδα εὔρεν ἐπὶ τέλους ἐνοικιαστῆν. Ἡ παλαιὰ ἐπιγραφὴ « Π ω λ ε ῖ τ α ἰ ἡ Ἐ ν ο ι κ ι ᾶ ζ ε τ α ἰ » ἀφῆρέθη, ἐπ' αὐτῆς δὲ ἀνηρτήθη νέα, ἐφ' ἧς ἀνεγίνωσκοντο τὰ ἐξῆς:

ΑΝΘ ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ—ΣΤΕΦΑΝΟ! ΔΙΑ ΚΗΔΕΙΑΣ ΑΝΘΩΔΕΣΜΑΙ.—ΤΙΜΑΙ ΕΥΘΥΝΟΤΑΙ.

(Ἐστὲται συνέχεια)

ΦΩΡΙΟΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΚΡΗ ΚΑΙ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Ἀγαπητοὶ μου,

ΤΟ ἀπόγευμα τῆς Τυρινῆς Κυριακῆς, εἰς ἕνα σπῆτι φιλικό μου, ὅπου εἶδιδετο μικρὰ οἰκογενειακὴ συναστροφὴ καὶ ὁποῦ εἶχαν τὴν καλοσύνην νὰ με προσκαλέσουν, ἠτύχησα νὰ συναντήσω μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν μικρὰν μου φίλην Ἰουλίαν.

Θὰ σὰς τὴν συστήσω μὲ ὀλίγας λέξεις. Δεκατετραετίς, πολὺ ζωηρὰ καὶ πολὺ ἐξυπνὴ. Ἀγαπᾷ περισσότερο τὸν χορὸν ἀπὸ τὴν μουσικὴν καὶ τὰ γλυκύσματα περισσότερο ἀπὸ τὰ μαθήματα. Δι' αὐτὸ τὰ δόντια τῆς δὲν εἶνε εἰς πολὺ καλὴν κατάστασιν, τὰ γραφίματά τῆς εἶνε γεμάτα ἀνορθογραφίας καὶ ὅταν τὴν παρακαλοῦν νὰ καθίσῃ εἰς τὸ πιάνο, προφασίζεται ὅτι εἶχει χιονίστρας εἰς τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν ἐνῷ ἀπ' ἐναντίας οἱ πόδες τῆς εἶνε ὑγιέστατοι. Μικρὰ ἑλαττώματα, θὰ ἦπτε, καὶ ὅταν κανεὶς ἔχη ἄλλα προτερήματα... Ἄς εἶνε.

Ἡ Ἰουλί μ' ἐπλησίασε διὰ νὰ μου κάμῃ τὸ κομπλιμέντο ὅτι ἀναγινώσκει τακτικὰ τὰς Ἀ θ η ν α ἰ κ α ς Ἐ π ἰ σ τ ο λ α ς.

Σὲ πιστεύω, τῇ ἀπάντησα, διότι εἰςέβρω ὅτι ἀναγινώσκει τὴν Δ ἰ ἀ π λ α σ ἰ ν ἀ π' τὴν πρώτην γραμμὴν ἕως τὴν τελευταίαν. Ἀλλ' ἂν ἤθελες νὰ διαβάξῃς λίγο καὶ τὰ μαθήματά σου...

Μὲ δέικοφεν ἀποτόμως:

Μὴ μου λέτε γιὰ μαθήματα, κύριε Φαίδων, νὰ ζῆτε! Ἐγὼ το ξεύρω τί ἔχω, ποῦ τελειοῦν ἡ Ἀποκρηῆς καὶ ἀρχίζει πάλιν τὸ Σχολεῖο.

Μπάλι ἀλήθεια; Σοῦ πρόξενεῖ τόσῃ ἀποστροφήν τὸ Σχολεῖον; Μὲ συγχωρεῖς... δὲν το ἤξευρα... δὲν ἦτο δυνατόν νὰ το ὑποθέσω... ἀλλέως δὲν θὰ σου ἐτάρασσα τὴν σημερινὴν εὐτυχίαν με μίαν τόσοσ κακὴν ἀνάμνησιν.

Συνησθάνθη τὴν εἰρωνεῖαν τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ λόγοι μου αὐτοὶ καὶ προσεπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ:

Ἔτσι σὰς το εἶπα. Ἐνα πράγμα που εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ. Θὰ ὑπάγω εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ θὰ διαβάξω. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ, κύριε Φαίδων! Δὲν θὰ ἦτον καλλίτερον νὰ ἦτον πάντα Ἀποκρηῆς; ἔ;

Ὅχι, ἀπάντησα, ἐγὼ θὰ ἤθελα καλλίτερα νὰ ἦτον πάντα Σαρακοστὴ.

Σαρακοστὴ! οὐφ! θέλετε νὰ με πειράξετε. Εἶνε δυνατόν νὰ το λέτε αὐτὸ με τὰ σωστά σὰς;

Σὲ βεβαίω!

Μὰ γιατί ἤθελετε νὰ ἦταν πάντα Σαρακοστὴ; Τί τῆς βρίσκετε; Ἄμ' εἰς γιατί ἤθελες νὰ εἶνε πάντα Ἀποκρηῆς; τί τῆς βρίσκεις; Τῆς Ἀποκρηῆς; Καὶ τί καλὸ εἶνε που δὲν τόχει;

Παραδείγματος χάριν. Λέγει λέγει!

Να, τὴν Ἀποκρηῆ διασκεδάζει κανεὶς, μασκαρεύεται, χορεύει, βγαίνει ἔξω...

Γι' αὐτὸ καὶ μὲν δὲν μ' ἀρέσει. Εἶνε μία σειρά ἡμερῶν διασκεδάσεως καὶ ἀργίας. Κακοσυνεθίζει κανεὶς καὶ ὕστερα ὅταν ἐργάζονται αἱ ἡμέραι τῆς ἐργασίας, νομίζει ὅτι πηγαίνει εἰς τὴν Κόλλαιον. Ἐπειτα ὅταν χορεύῃ κανεὶς καὶ μασκαρεύεται τόσοσ συχνὰ, κινδυνεύει νὰ φρουλογηθῇ μ' αὐτὸν τὸν καιρὸν. Ἀφίνω ὅτι τὸ σπῆτι γίνεται ἄνω κάτω καὶ γι' ἀγάπη τῶν μικρῶν ὑποφέρουν οἱ μεγαλύτεροι.

Τὴν Ἀποκρηῆ ὁμως τρώγει κανεὶς ἕνα σωρὸ πράγματα, ἕνα σωρὸ γλυκύσματα!

Γι' αὐτὸ κακοστομαχιάζει, ἀρρωσταίνει καὶ καταστρέφει τὰ δόντια του! Τὴν Ἀποκρηῆ παύουν τὰ μαθήματα!

Πολὺ ἀσχημα. Αἱ διασκεδάσεις εἴμπορεῖ νὰ μὴ χρησιμεύσουν εἰς τίποτα, ἀλλὰ τὰ μαθήματα εἶνε ἀναγκαῖα ὄντα. Διατὶ νὰ παύουν;

Ἐκατάλαβα, κύριε Φαίδων, δὲ νὰ σὰς πῶ, τὰ ἴδια θὰ μου ἀπαντᾶτε. Πῆτέ μου λοιπὸν σεῖς, γιατί σὰς ἀρέσει ἡ Σαρακοστὴ;

Πολὺ εὐχαρίστως. Μοῦ ἀρέσει διότι εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς Ἀποκρηῆς. Μοῦ ἀρέσει ἡ Σαρακοστὴ διότι μοῦ ἀρέσει ἡ ἐργασία, διότι μοῦ ἀρέσει ἡ προσευχὴ, διότι μοῦ ἀρέσει, ἂν ὄχι ἡ νηστεία, τουλάχιστον ἡ λιτοτης καὶ ἡ μετριότης εἰς τὰ φαγητὰ· μοῦ ἀρέσει διότι θέλω νὰ ἔχω τὸ κεφάλι μου ἥσυχο, καθὼς τὸ στομάχι μου καὶ τὸ σπῆτι μου.

Ἐπειτα μήπως δὲν διασκεδάει κανεὶς καὶ τὴν Σαρακοστὴ; μήπως δὲν ἔχει ἡ Σαρακοστὴ καὶ τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως, τῆς λογικῆς καὶ μετρημένης ἀναπαύσεως, ἡ ὁποία εἶνε ἀναγκαῖα εἰς τὸν ἐργαζόμενον ἄνθρωπον; Μήπως τὴν Σαρακοστὴν, κατὰ τὰς ἐξαιτίας ἡμέρας τῆς ἀνοίξεως, δὲν γίνονται οἱ ὄραϊότεροι περιπατοὶ καὶ τέλος πάντων ἡ συναίσθησις ὅτι κάμνει κανεὶς τὸ καθήκον του, ὅτι μαθαίνει, ὅτι διδάσκει, ὅτι προσεύχεται, καὶ ὅτι δὲν ἀναπαύεται παρὰ μόνον ὅσον ἀρκεῖ διὰ ν' ἀποκτᾷ δυνάμεις πρὸς ἐργασίαν, ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ μεγαλύτερα εὐτυχία; Ὅχι! Ἡ τρέλα καὶ ἡ παραλυσία τῆς ἀποκρηῆς δὲν πιστεύω νὰ κάμνῃ τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ ὅσον ἡ φρονιμάδα, ἡ ἐργασία καὶ ἡ μετριότης τῆς Σαρακοστῆς. Δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν Σαρακοστὴν καὶ θὰ

ἤθελα νὰ διαρκῆ ὅλον τὸ ἔτος. Πῶς; Τί ἀποκρίνεσαι; — Κοντεύετε νὰ με πείσετε, μοῦ ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλίνα γελῶσα. Λίγο ἀκόμη ἂν μείνω κοντὰ σὰς, ἐτελείεσθε! Ἀλλὰ εὐτυχῶς ἀρχισε ὁ χορὸς καὶ πηγαίω νὰ κάμω κανένα γύρον. Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἀμαρτία!

Καὶ ἀπεμακρύνθη τρέχουσα. Εἶμαι βέβαιος ἐν τούτοις ὅτι δὲν ἐκινδύνευσε διόλου νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἀξίας καὶ τῆς ὑπεροχῆς τῆς Σαρακοστῆς, ἀπεινατίας ἐχόρευσε μὲ τόσῃν ὀρεξίν, μὲ τόσῃν χαράν, ὥστε θὰ ἤσχετο βέβαια νὰ μὴν ἐτελείωνε ποτὴ ἡ τρελὴ ἐκείνη Κυριακὴ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀρὰ γε δὲν εἶχα δίκαιον; Εἰπέτε μοῦ σεῖς, μικροὶ μου φίλοι, ὅσοι καὶ ὅσοι ἀγαπᾶτε τὴν μουσικὴν περισσότερο ἀπὸ τὸν χορὸν καὶ τὰ μαθήματα περισσότερο ἀπὸ τὰ γλυκύσματα; Ἡ Σαρακοστὴ δὲν εἶνε ἡ καλλίτερα ἐποχὴ;

Σὰς ἀσπάζομαι

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Ὁ καθηγητὴς τοῦ ἐν Κανταβρυγία Πανεπιστημίου κ. Μακέλισσεν, κατέρωθεν ἐσχάτως ναναγνώσῃ ἐπὶ παλαιῶν αἰγυπτιακοῦ παπύρου συνταγὴν, ἡ ὁποία φαίνεται νὰ ἐγράφη 4000 ἔτη πρὸ Χριστοῦ.

Πρόκειται περὶ ἰατρικοῦ «ἐπανορθωτικοῦ τῆς κόμης» τῆς μητρὸς ἐνὸς τῶν Φαραῶν, ἡ ὁποία εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃ ἀπὸ ἀσθένειαν ὄλα τῆς τὰ μαλλία. Ἰδοὺ ἡ περιεργὸς συνταγὴ:

- « Τρίχες ἀπὸ σκυλοπόδαρον . . . 1
- Χουρμάδες . . . 1
- Νύχι γαϊδάρου . . . 1

Ὅλα αὐτὰ νὰ βράσουν μέσα σὲ λάδι καὶ μετὰ τὸ λάδι αὐτὸ νὰ τρίβεται δυνατὰ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς.»

Ἀρὰ γε μερικαὶ νεώτεραι συνταγαὶ αἰγυπτῶν διαφέρουν πολὺ ἀπὸ αὐτὴν τὴν παναρχαίαν;

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Σοφὸς ἐρωτήθη: τί τὸν τρόπον ἀπέκτησε τόσας γνώσεις, ἀπάντησε: Μὴδέποτε ἐντραπέει νὰ ἐρωτήσω δι' ὅτι δὲν εἰξευρα, ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἠθύναντο νὰ μοῖ το μάθουν.

Ἄν θέλετε νὰ γίνῃ ἡ δουλειά σας, ὑπάγετε μόνοι σας· ἂν θέλετε νὰ μὴ γίνῃ, στείλατε ἄλλον.

Οὐδέποτε θὰ γίνῃ πλούσιος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀρχίζει πολλὰ, χωρὶς νὰ τελειώῃ τίποτε.

Ἡ ὁδὸς ἡ ἀγούσα πρὸς τὴν Δόξαν δὲν εἶνε ἐστρωμένη διὰ ρόδων.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ενας ξένος έρωτά τόν Κουφιακεφαλάτην :
 — Δέν μου λές, παιδί μου, σέ παρακλώ, πού πηγαίνει αυτός ο δρόμος ;
 Καί ο Κουφιακεφαλάτης κατάπληκτος άπάντα :
 — Δέν πηγαίνει πουθενά, κύριε. Δέν βλέπετέ που μένει 'εστί θεός του ;

Βεβαία υπεύθ. Σάντου Πάνου

"Ο μικρός Τότης, υιός δικηγόρου, μελετά ει τόν γραφείον του πατρός του τόν μεσημέρι, ότα έκείνος κοιμάται.

Εισέρχεται εις πελάτης :
 — Παιδί μου, είνε ξυπνος ο μπαμπάς σου ;
 Καί ο μικρός Τότης, ο όποιός δέν αγαπά νά τον διακρίπτουν όταν μελετά :
 — "Οχι, ο μπαμπάς μου είνε κοιτάς.
 Βεβαία υπεύθ. του Θανμασού τών "Ορατών Τεχν

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΜΑΣ

ΰπερνομιζόμεν ότι θα γίνη άμετακλήτως τήν 18 Φεβρουαρίου, ήμέραν Κυριακήν. "Οστε οι επιθυμούντες νά συμπεριληφθώ τόν όνομά των εις τήν κληρωτίδα, παρακαλοϋνται νά πέμψωσιν εις τόν Γραφείον μας τήν συνδρομήν των διά τόν 1896 πρό τής 18 Φεβρουαρίου.

ΑΔΑΝΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αί λύσεις σου, αγαπητέ Γ. Χ. Κυριακίδη, έλήφθησαν εγκαίρως, αλλά πρέπει άλλοτε νά τας ύπογράψης. Περιμένω τήν άπάντησίν σου διά τήν πρώτην Κυριακήν μου. Είμπορείς εξαιρετά νά εύρης έν ψευδώνυμον μόνος σου. "Αφ' ου τόν όνομα μας το δίδες ά νουνός, χωρίς νά μας έρωτήσῃ, τόν ψευδώνυμον τουλάχιστον άς το εκλέγωμεν μόνος μας !

Μέ συνείκησεν ή επιστολή σου, καλέ μου "Αρθούρι Κοέν, καί ή πρόσαις σου μ' ένδυσάσαν. Εύγενής ιδέα! αλλά δυστυχώς έγώ διά λόγους τους όποιους δέν σοι γράφω εδώ, δέν είμπορώ νά τιν πραγματοποιήσω. "Επιδοκμάζω τήν άπόφασιν του πατρός σου φρόνιτος λοιπόν νά πέρνης πάντοτε άριστα, διά νά σε στείλῃ εδώ κατ' τους "Ολυμπιακούς "Αγώνας.

Είχα μάθῃ τήν θλιβεράν είδησιν από τας έφημερίδας, εύαισθητέ μου Δευκέ Δάρε. Σέ παρακαλώ νά διαδιβάσῃς τά θερμάτα συλλυπητήρια μου εις τήν μικράν μου φίλην "Ιουλάν Δογιστάτου τήν τόσον σκληρώς δοκιμασθεύσαν.

Σέ παραπέμπω, Περωστέ Πήγασε, εις τήν Προκήρυξιν τήν δημοσιευθεύσαν εις τόν 2ον φυλλάδιον, όπου θα τα ίδης δια λεπτομερώς καί αναμνήσῃ τήν άπάντησίν σου εις τήν έρώτησιν τής "Απρώτης Κυριακής.

Ναί, νά εργασθῃς μετά θάρρους, μικρέ μου "Ιωάννη Δημητρίου, δέν είνε δίπλω άπίθανον νά βραβευθῃς.

Τά εις τόδε τόμος μου περιεχόμενα μυθιστορήματα, "Ανδρείε μου "Ηπειρώτα, δύνασαι νά ίδης εις τήν είδοποίησιν τήν όποιαν επανειλημμένως δημοσιεύσα (ίδε φυλλ. 48-49 του 1895 έτους.) Τά φυλλάδια που μου ζητείς τιμώνται 25 λεπτά έκαστον καί στείλε εις τόν γραφείον μου νά ταγοράσῃς.

Βεβαίως, Μαρτίου τής Δαδώνης, (τό ψευ-

δώνυμν σου μοι άρίσει) δύνασαι νά λάβῃς μέρος εις τόν Διαγωνισμόν, καθώς ευχαρίστως θα δεχθώ τας πνευματικάς άσκήσεις του άδελφού σου. Σάς άσπάζομαι καί τους δύο.

Διά νάπορευθῃς δια αυτά που με τόση χάριν περιγράφεις, αγαπητή μου Δάφνη, άρκει νά προσέχῃς νά μὴ κίνησῃ κανέν λάθος εις τά γαλλικά. Νά ίδῃς τότε τίσον καλή θα είνε ή διδασκαλίσα σου ! "Εν τούτοις σε συγχάριω διά τας προσόδους σου καί σε παρακαλώ νά τηρήσῃς τήν ύπόσχεσίν σου καί νά μου γράψῃς συχνά.

"Α, τί κρίμα, Θανμασά τών "Ορατών Τεχνών, νάρησῃς τήν διήγησίν σου εις τήν μέσῃ ! Περιμένω μέ αυτοπομονήσιν τόν προσάχις που γράμμα... Ευχαριστώ διά τά εύθά Ζακυνθινά εύθη που μου έσοκλησε. "Αλλην φοράν όμως νά μή μου τα γράψῃς δια μαζί (αίνιγματα, λύσεις, επιστολήν) εις τόν ίδιον φύλλον χάρτου.

Πολύ μ' ευχαρίστησεν ή επιστολή σου. "Απέ τών "Ορέων (αυτό τόν ψευδώνυμον νά κρατήσῃς.) "Ελπίζω ότι δέν θα είνε ή πρώτη καί ή τελευταία καί ότι συχνά θα μανθάνω τας έντυπώσεις σου

Περιμένω καί άλλα παιδικά πνεύματα, "Εργατική Μέλισσα, επιτυχῃ δ: τόν δημοσιευθέν. Φαίνεται ότι έχεις πολύ πνεύμα. Πώς θέλα νά ήξευρα ποια είσαι... Φαντάσου ότι έλθσμονήσας νά ύπογράψῃς μέ τόν αληθινόν σου όνομα !

"Η "Αιδάσις άσπάζεται θερμάς τους αγαπητούς της φίλους "Θουκυδίδην τόν "Ιστορικόν, τού όποιου είνε δεκτόν τόν ψευδώνυμον, αλλά νά γράψῃ εις έχωριστόν φύλλον χάρτου τας λύσεις, — "Ανδρέη Σουλιώτην, ο όποιός νά στείλῃ τας λύσεις του χωρί νά περιμένη άπάντησιν ότι έλήφθησά, διότι λαμβάνονται πάντοτε άσφάλως — Δικατερίνην Κοτσάλη, ή όποια θα λάβῃ άσφάλως τόν δώρον της, άν κατ' τήν κληρωσιν εύνηθῇ υπό τής τύχης. — "Αγεμόνην, ή όποια δέν είνε ή μόνη που έχε τόσην άντισημειωσιν, καί έλλη. ο Μίρμος δέν νά ίδῃ τήν πρώτην Κυριακήν μου. — Καλόν Γεϊτονα, ο όποιός έστρεψάλλη με τόν "Ψάρευμα τού Κινέζου, — τήν "Ιωρίδα, — τόν Χαλασμόν Κόσμου, — τόν Γελαστό Παιδάκι, — τόν Πύργον τού "Εβελ (καί όχι "Αιρελ), κλπ. κλπ.

"Ενα φίλκι εις τόν αγαπητόν μου "Αρην, ο όποιός πρέπει νά γράψῃ εις χωριστό χαρτί τας λύσεις του.

"Αγαπητή Μαργαρίτα (αυτό λοιπόν δε είνε τόν ψευδώνυμόν σου) ή επιστολή σου με άνεκούφισεν από τόν βόρος τής ύποψιας. Διαμαρτύρεσαι εις τόσον ειλικρινή τόνον, ώστε δέν είμπορώ παρά νά σε πιστώσω Τώρα πλέον, άγε, δέν έχω τήν ιδέαν ότι είσαι κόλαξ, ούτε πολύ, ούτε δίλιγον.

Πολύ χαριτωμένα καί πολύ ζωηρά τα λέγεις, φίλτατε "Αθρόμητε Πολεμιστά. Σ' ευχαριστώ πολύ διά τας τόσον καλές σου διαθέσεις. "Αλλά θα σε παρακαλέσω νά εύρης άλλο ψευδώνυμον, έκτός του νέου προταθέντος, διότι δέν μου έπάνη πολύ κατάλληλον.

Σου έστειλα τόν βραβεϊόν σου, Ευαισθητός Καρδία. "Οσα μου γράφεις περί τών πτωχών παιδιών, δικαιολογούν τόν ψευδώνυμόν σου. "Ανέγνωσα τήν επιστολήν σου εις τόν συνεργάτην μου κ. Φαίδωνα, ο όποιός σ' ευχαριστεί καί σε συγχάριε διά τά ευγενή σου αισθήματα.

Νά δεχθῃς καί τής ιδιότης μου παρηγορίας τά θερμάτα φίληματα, Ταπεινόν "Ιω. Με κατέβλησεν ο θάνατος του περιλημένου σου πατρός καί μετά δακρύων παρεκάλεσα τόν Θεόν

νά σε παραμυθήσῃ. — Σου έστειλα τόν βραβεϊόν σου.

Εύχομαι, Ιωρεκή τής "Ρουμανίας, νά γνωστοποιήσῃς καί είσόχερον έλληνικήν επιστολήν σου, άφ' ου τώρα μέλε: ήρχισαν νά μανθάνῃ έλληνικά καί τείσα, καθώς μου γράφουν εύφύεστατον καρδίαν. "Ω, τόν πιστά μου... "Οχι, μόνον σου επιτρέπω, δροσέρη μου "Ιλή τού Κηρισού, αλλά καί σε προτρέπω νά μου γράψῃς όσάκις έχεις καιρήν. Θάναγινώσκω με πολλήν μου ευχαρίστησιν τας επιστολάς σου. Μανθάνω τόσα καλά περί σου... "Ενα γλυκό φίλκι εις τόν άδελφόν σου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις στέλλονται μέχρι 16 Φεβρουαρίου

84. Αεζιγρίφως
 Σ' έκείνω που σε προσκαλεί καί φώς είν προσ [θέση, θεά: αρχαία προσφιλές ζών θ' άποτελέσῃς.
 Βεβαία υπεύθ. τής Δάρης.

88. Στοιχειώδης γρίφος.
 Αν έχῃς φρένας, ως έχθρον καί ψεύστην μ' έτε [κρούεις, "Αν λείψῃ τόν μεσαϊόν μου, ε τας λίμανας με ε- [κρούεις
 Βεβαία υπεύθ. τού Φοίβου "Απάλωνος

86. "Απροσδόκητον.
 Διατί σαρώνουν νά πεζοδρομάω κάθε πρωί ;
 Βεβαία υπεύθ. τού Μουκίου Σπιδίου

87-90. Περειφράσεις.
 Ποία είνε τά διά τών κάτωθι περιφράσεων δηλούμενα όνόματα ;
 1. "Ο βασιλεύς τών ποιητών.
 2. "Η "Ελλάς τής "Ελλάδος.
 3. "Η Βασιλεύς τών επιστημών.
 4. Αί άγγελοί τής άνοήτους.
 Βεβαία υπεύθ. τού "Εσπερου.

91. Κυβόλεξον.
 Δια τών γραμμάτων ΑΑΑΒΒΒΕΕΑΑΠΠΡΡΕΩΩ σχηματίσων κυβόλεξον του όποιου μία λέξις νά είνε άλλος.
 Βεβαία υπεύθ. τού Γεωργίου Καρβαρέκη.

92. Κλιμακωτόν.
 + + + + Νάντικαταστάσων οι σταυροί διά
 + + + + γραμμάτων ούτως ώστε εις μέν τόν
 + + + + δεξιόν στέλος νάναγιγνόμεσται τή
 + + + + όνομα ζώου, εις δε τόν άριστερόν τή
 + + + + όνομα άνθους, εις τήν κατωτάτην
 + + + + βαθμίδα όρος τής "Ελλάδος, εις τήν
 + + + + δευτέραν μέρος του λόγου, καί εις
 + + + + τήν άνωτάτην αρχαία θεά.
 Βεβαία υπεύθ. τού "Εσπερου.

93-94. Κερυμμένα όνόματα μελών τού άνθρωπίνου σώματος.
 1. "Ο τραχύς άνθρωπος υπό πάντων μισείται.
 2. "Ο "Οδυσσεύς είχε νίκηση άγωνίζόμενος μετά του Διάντος περί κρωτίσων.
 Βεβαία υπεύθ. τής Φιλέγγου Κηλιδόνος.

95-97. Μαγικόν γράμμα.
 Δι' άντικαταστάσεως έως ουδούποτε γράμμα-
 τος έκάστου τών κάτωθι λέξεων μεθ' ενός άλλου,
 πάντοτε τού αυτού, σχηματίσων άλλας πέναι
 λέξεις. — Μία, λάθρα, νέφος.
 Βεβαία υπεύθ. τού Τι-Ταυ.

98. Συλλαβική άκροστιχίς.
 Αί αρχικά συλλαβαί των ζητούμενων λέξεων
 άποτελούσι τόν όνομα προτεινόμενης.
 1. Πρόδεσις 2, Νήσος τής "Ελλάδος. 3,
 "Επίσημα.
 Βεβαία υπεύθ. Η. Κ. Καρβή.

Τόν αντίκτον τών συνδρομών άποστέλλεται κατ' εύθείαν προς τόν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, έκδοτήν τής Διαπλάσεως τών Παιδών, εις "Αθήνας, διά ταχυδρομικών έπιταγών, χαρτονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσού, κοκομεριδίων, συναλλαγματικών έντός αυστημένης επιστολής. Ποσά μικρότερα τών 5 φράγκων, εκ του "Εξωτερικού, είνε δεκτά καί εις γραμματόσημον. Οι άλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητικά παρακαλούνται νά γνωστοποιήσῃν ήμίν εγκαίρως τήν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντας τήν παλαιάν των διεύθυνσιν καί 25 λεπτιών γραμματόσημον διά τήν δαπάνην τής έκτυπώσεως τής νέας ταίνιας. Παράπονα περί μη λήψεως φύλλον γινόμενα μετά παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τού καιρό από τής έκδόσεως των ίδιων άπαράδεκτα.